

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

ГОСТ ОТ ЗАПАД

chitanka.info

Дойде ни гост от западния свят — чистичък, спретнат, блести като найлоново изделие. Спусна се пъргаво по подвижната стълбичка на самолета и стъпи на родната ни земя.

Посрещачите му поднесоха букет и го поздравиха с „добре дошъл“. А той се кланя усмихнат, стиска протегнатите към него ръце и просто не може да говори от вълнение. Трогва го славянската сърдечност, която докосва най-тънките струни на сложната му европейска душа.

Скъпият гост отседна в луксозен хотел — двустайно апартаментче с баня, както се полага на пътник, свикнал с всички житейски удобства.

От тоя ден нататък негова милост бе окръжен с най-топло внимание. И съвсем естествено: мосю Лумпацикус е виден журналист, кореспондент на най-големите европейски вестници. Дошъл човекът да ни види какво правим, как живеем, как се борим за мир и искаме дружба с всички народи.

— Малко познаваме ние на Запад вашата страна — казва гостът и примигва стеснително.

И грабнат от любезните домакини, мосю Лумпацикус започна да обикаля страната и да се запознава с нейните забележителности и постижения.

Нямаме ние замъци и санбернардски кучета, но затова пък имаме други неща, с които можем да се гордеем пред чужденеца. Нашият именит гост пътуваше от сутрин до вечер — показваха му стенописите на Боянската църква, поразходиха го до Рилския манастир, развеждаха го по язовири, заводи и кооперативни стопанства, с една дума, не остана кътче в България, дето не надникна неговото любознателно око.

И навсякъде нашенци се надпреварваха да му угаждат и да го забавляват. Посрещаха го по обичая с хляб и сол, гощаваха го с кебапчета, точеха му баници, пълнеха чашата му с отлежало вино, пееха му народни песни. В едно голямо тракийско село един милиционер доведе престарелия си баща, прочут кавалджия, да посвири на госта, а после същият милиционер се хвана на хорото, което се изви край веселата трапеза.

— Чудесна страна! Прекрасен народ! — възхищаваше се мосю Лумпацикус и записваше в бележника си своите вълнуващи впечатления.

Беше се случила берекетна година и чужденецът видя с очите си златните насипи от житни зърна по нивята, видя грамадите от дини и всякакви плодове, които извират из недрата на нашата благодатна земя. И той си спомни как на Запад продават по магазините отделни праскови и круши, обвити в целофан и вързани с копринена панделка, като някакво непостижимо чудо на природата.

Най-сетне, изморен от впечатления и преживелици, мосю Лумпацикус бе заведен да си почине на плажа край Варна — в един от многобройните нови хотели, които приличат на стъклени дворци. Гмурна се той в топлата черноморска вода и се понесе над вълните, после изскочи на брега и се изтегна на пясъка. Цял месец гостът се къпа в морето и се припича на слънцето.

Когато кожата му стана нежнокафява като швейцарски шоколад, мосю Лумпацикус се завърна в столицата. Бялата му риза изглеждаше още по-бяла на мургавото му тяло, в сините му мечтателни очи светеше задоволство.

— Никаква Ривиера не може да се сравнява с вашето черноморско крайбрежие — казваше той пред ония, които го питаха как е прекарал на плажа.

И освежен и ободрен, знатният гост извади отново бележника си и тръгна на лов за интервюта. Срецна се с мнозина държавни мъже и поразчопли пред тях парливите въпроси на епохата. Като грижлива пчелица събираше той медоносен прашец за своите статии и очерци, с които щеше да възхваля страната ни пред западната публика.

Но ето че настъпи неизбежният ден на раздялата и мосю Лумпацикус стегна куфарите си за път. Преди да отпътува от родината ни, в негова чест бе дадена прощална вечеря, на която присъствуваха все отбрани хора — изпитани веселящи и сладкодумни шампиони на тостовете. Произнесоха се прочувствени речи, пиха се наздравици за дружбата на двата народа.

Към полунощ, когато в банкетната зала запукаха тържествено тапите на шампанското, мосю Лумпацикус стана от стола си и произнесе кратко, но съдържателно слово.

— Драги приятели! — рече той с чаша в ръка. — Някога Хораций беше казал, че дава половината от живота си, за да прекара приживе един ден в рая. Аз ще добавя, че давам целия си живот, защото прекарах не един, а много дни във вашата райска земя.

(Преводачът превежда. Разнасят се ръкопляскания.) България — какво звучно име! България — какъв светъл символ на всенароден възход и благоденствие! Моите думи са безсилни да изразят всички ония чувства, които ме вълнуват дълбоко в този сублимен момент, но аз мога да ви уверя, че отнасям със себе си незабравими спомени за прекрасната ви страна. Прочее, драги приятели, да пием за вашето лично щастие и за щастието на трудолюбивия български народ! Да пребъде светлината в душите ни, както е казал Овидий! (Преводачът заеква от умиление. Гръмват продължителни ръкопляскания. Всеобщо раздвижване. Звън на чаши и сърдечни прегръдки.)

На следната утрин мосю Лумпацикус замина за летището, дето го очакваше вече внушителна група изпращачи. Отсрамахме се ние пред скъпия гост и му поднесохме не само разкошен букет, но и пъстро чипровско килимче — да стъпя на меко, когато пише за България. И нали сме си досетливи и деликатни — не забравихме да зарадваме и жена му, на която изпратихме красива блуза с българска везба. Найсетне нашите другари бутнаха в самолета и една щайга със златисто грозде — да се намира за всеки случай.

От безкрая на времето увисна като оловна капка тежката минута на разлъката. Развълнуваният гост попи с копринена кърпичка просълзените си очи, изпращачите преглътнаха разнежено горчилката, обективите на фоторепортьорите премигнаха смутено, сякаш и те отрониха по една сълза. После самолетът забръмча и се издигна към бездънното небе. И мосю Лумпацикус отлетя от нас, изчезна, милият, в облаците.

Минаха няколко седмици и един ден в големия западен вестник „Световна панорама“ се появи обширна статия за нашата родина със заглавие „Под небето на петолъчните звезди“.

Поради липса на място тук предаваме само някои откъси от тая статия:

Има на Балканския полуостров една малка държава, която някога носеше романтичното име „Страната на розите“. Тая страна, наречена България, днес, за съжаление, е осеяна не с рози, а с бурени и тръни. След дълги перипетии ние успяхме да проникнем в нея и само

благодарение на щастливата случайност сега се намираме отново в свободния свят, отдето можем да кажем жестоката истина за живота отвъд желязната завеса. Както всички страни от комунистическия лагер, така и България пъшка под кървавото иго на Кремъл. Българският народ се намира в окаяно положение — по градовете и селата се срещат на всяка крачка припаднали от глад хора, облечени в дрипи. Търговията е напълно замряла, по магазините няма никакви найлонови и перлонови стоки. За жалкото състояние на българската индустрия говори достатъчно убедително простият пример, че в България не съществува производство на крепирана клозетна хартия, което е в крещящо противоречие с културните нужди на съвременния човек. Как живее тогава чужденецът и с какво се храни той в тоя комунистически ад? Ние няма да злоупотребяваме с любопитството на читателя и ще отговорим веднага: за най-голям лукс в България се смята да нагостят чужденеца с хляб и сол.

А какво да кажем за свирепия терор, пред който бледнеят ужасите на средновековната инквизиция? Бесилките, разстрелите и безследните изчезвания в България са всекидневни явления. Насилието над човешката личност стига дотам, че милицията измъква посред бял ден от домовете болни и немощни старци и ги принуждава да свирят на националния инструмент кавал. В същото време садистите-милиционери играят хоро, като карат смазания от нищета народ да играе с тях. Като говорим за терора, трябва да изтъкнем знаменателния факт, че откакто в България е установен комунистически режим, дори прелетните птици не се завръщат в страната, чувствувайки с първичния си инстинкт опасността от унищожение. Понякога наистина се вижда тук-там по някой щъркел, но той очевидно е потомък на ония щъркели, които преди години българските комунисти са

боядисвали с червена боя за първомайските демонстрации. Изобщо в България няма вече нито зайци, нито сърни, има само зловещи ята от грачещи гарвани, които са дресирани да скандират лозунги за война и за унищожение на човечеството.

Напоследък с цел да заблуди световната общественост в своето миролюбие България се саморекламира като туристическа страна и се опитва да привлече по плажовете на Черно море колкото може повече хора от западния свят. Ние трябва да бъдем нащрек. Черноморското крайбрежие е пълно с медузи, които русите пращат от Одеса съгласно една тайна клауза от агресивния Варшавски договор. Пишещият тия редове и досега още носи белега от такава една болшевишка медуза.

Но кой е пишещият горните редове?

Автор на статията във вестник „Световна панорама“ е чистичкият, усмихнатият, добре възпитаният мосю Лумпацикус.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.